

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.105 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij betekend op 16 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt België binnen op 28 juli 2005 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag. Op 3 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10 april

2006 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 5 september 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 november 2007 wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit bevel wordt op 18 januari 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 22 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, heeft gewerkt, zich heeft ingeschreven in het inburgeringstraject, de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, hij in het bezit is van een diploma Investments and Marketing, hij in het bezit is van een SIS-kaart, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene in het bezit was van een arbeidskaart type C en tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 14.11.2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - iets meer dan 2 jaar en 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)".

Op 16 september 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker vecht dit bevel aan in de zaak nr. 32.124.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste Middel: onwettigheid door schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt onder redenen onmiddellijk vermeld: "De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure (...)";

In de bestreden beslissing wordt echter geen enkel element concreet aangehaald;

Het is bijgevolg niet duidelijk of het elementen betreft die eerder in de procedure uiteengezet werden;

Het is niet duidelijk wie deze elementen zou kunnen hebben aangehaald, zijnde ofwel verzoeker, ofwel een derde;

Vanzelfsprekend kan men geen beslissing motiveren op basis van dergelijke onduidelijkheid;"

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing correct werd gemotiveerd. Er werd geantwoord op de door verzoeker aangevoerde elementen, hij voldeed evenwel niet aan de voorwaarden tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing vermits ze worden aangevochten en becommentarieerd in het verzoekschrift, zodat is voldaan aan de motiveringsverplichting. Verzoeker stelt ten onrechte dat de door hem aangevoerde elementen niet zijn onderzocht. Verzoeker wist vanaf het ogenblik dat een negatieve beslissing werd getroffen in de asielprocedure, dat zijn verblijf in België precair was.

2.1.3. Verzoeker voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van de motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister is ingegaan op al de concrete elementen die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangehaald. Verzoeker voert ten onrechte aan dat hierover onduidelijkheid bestaat. In zijn aanvraag van 29 november 2007 wees verzoeker op de politieke/etnische moeilijkheden waarom hij Nepal verliet en wees hij op zijn integratie in België. In de bestreden beslissing wordt hierop ingegaan. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag van verzoeker in overweging heeft genomen en in de bestreden beslissing een antwoord heeft geformuleerd op al de elementen die verzoeker in deze aanvraag heeft aangevoerd. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet steunt op correcte feiten. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede Middel: Ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij een gedwongen terugkeer en schending van het redelijkheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande feitenrelaas blijkt duidelijk dat verzoeker zijn land gedwongen is moeten ontvluchten, omwille van de risico's tot vervolging welke manifest aanwezig zijn.

In eerste instantie moet er rekening worden gehouden met de objectieve situatie in het land van herkomst van verzoeker;

Nepal is al bijna 10 jaar in de greep van een conflict tussen de Nepalese autoriteit en de maoïsten. Ondanks toezeggingen tot het respecteren van de mensenrechten schenden beide partijen tot op heden deze mensenrechten: verontrustende verdwijningen, mishandelingen, bedreigingen, moorden en diens meer worden dagelijks gerapporteerd;

Verzoeker verwijst in dit verband naar de recente rapporten van de Human Rights Watch over Nepal alsook naar de recente rapporten van Amnesty International;

Hieruit blijkt duidelijk dat de maoïsten niet terugdeinzen om onder meer vermoedelijke regeringsinformanten en lokale politieke activisten te vermoorden en te executeren. Tot op vandaag verschijnen dergelijke berichten ook in de kranten.

In de huidige situatie is het dan ook niet met zekerheid te stellen dat hierin onmiddellijk verbetering zal komen;

Op basis van de hierboven aangehaalde feiten blijkt duidelijk, subjectief bekeken, dat verzoeker door ongewilde omstandigheden betrokken werd in het aanhoudende conflict tussen de RNA en de maoïsten. Zoals hierboven werd aangegeven wordt verzoeker door de Mao Badi gezocht als spion van de autoriteiten. Verzoeker heeft dan ook gegronde vrees bij zijn terugkeer naar Nepal het slachtoffer te zullen worden van de Mao Badi.

Het is duidelijk dat verzoeker niet op de steun van de overheid kan rekenen, gezien deze recent zelf nog tegen politieke activisten optrad. Zoals aangegeven, is ook zijn partij niet in staat om verzoeker de nodige bescherming te bieden.

Er is immers een constante dreiging voor vervolging zowel door de overheidsautoriteiten, als door de maoïsten.

Tijdens de behandeling ten gronde van de asielaanvraag van verzoeker werd steevast gewezen op de gewijzigde politieke omstandigheden in Nepal.

Deze recente veranderingen zijn echter niet van dien aard om de gegronde vrees voor vervolging uit te sluiten.

Overigens is het zogenaamde vredesakkoord tussen de maoïsten en de overheid zeer broos, en hebben de maoïsten overigens zeer recent de wapens terug opgenomen, waardoor het "akkoord" op springen staat.

En zelfs indien er al een staakt het vuren zou zijn, wat sterk te betwijfelen is, gelet op de recente berichten, dan nog kan niet uitgesloten worden dat er represailles zullen zijn tegenover personen die zich in het verleden "onheus" gedragen hebben tegen hen.

Met andere woorden blijft de constante vrees en risico voor vervolging manifest aanwezig."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het tweede middel de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, zodat het tweede middel onontvankelijk is. Ondergeschikt stelt verwerende partij dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij niet in redelijkheid tot de door haar genomen beslissing kon komen.

2.2.3. In het tweede middel geeft verzoeker enerzijds een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en anderzijds voert hij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

In de mate waarin het tweede middel een uiteenzetting van het nadeel betreft, is het niet onontvankelijk.

Wat de schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, wordt opgemerkt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van voorgaand middel en met een verwijzing naar de toestand in Nepal, maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister met schending van het redelijkheidsbeginsel

heeft geoordeeld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd waarom verzoeker de aanvraag niet in het buitenland kan indienen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.